

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 248/2022-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti súdneho exekútora [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Hopferova s. r. o., Bajzova 2, Košice, proti postupu Okresného súdu Michalovce v konaní sp. zn. 6Er/581/2005 a proti jeho uzneseniu č. k. 6Er/581/2005-29 z 1. februára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. apríla 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením okresného súdu v exekučnom konaní, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v exekučnom konaní. Žiada finančné zadostučinenie 200 eur.

II.

2. Povinnému bola v blokom z 13. júna 2003 uložená pokuta 66,39 eur, ktorej zaplata sa oprávnený domáhal návrhom na vykonanie exekúcie. Okresný súd sťažovateľa 3. januára 2006 poveril vykonaním exekúcie. Sťažovateľ 18. februára 2020 vydal upovedomenie o zastavení exekúcie a výzvu oprávnenému na úhradu trov starej exekúcie, a to z dôvodu, že boli naplnené

podmienky na takýto postup podľa zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ukončení exekúcií“).

3. Proti upovedomeniu sťažovateľa o zastavení exekúcie podal oprávnený námietky, ktorým okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka z 20. júla 2020 vyhovel a zrušil upovedomenie o zastavení starej exekúcie. Pritom vychádzal z § 88 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého rozhodnutie o uložení pokuty za priestupok možno vykonať do troch rokov od uplynutia lehoty určenej na jej zaplatenie. Keďže pokuta nebola zaplatená do 28. júna 2006, teda do troch rokov od vykonateľnosti rozkazu o uložení pokuty, právo oprávneného prekludovalo, čo treba podradiť pod § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku, podľa ktorého exekúciu súd zastaví, ak po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané. Z toho okresný súd vyvodil, že exekúcia mala byť už dávno zastavená, nemožno ju zastaviť podľa zákona o ukončení exekúcií, celú procesnú situáciu možno vyriešiť len tak, že upovedomenie sťažovateľa o zastavení sa zruší a exekúcia sa následne zastaví uznesením súdu podľa § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej okresný súd sudcom rozhodol namietaným uznesením z 1. februára 2022 tak, že ju zamietol.

III.

3. Podľa sťažovateľa namietané uznesenie sudcu nedáva odpovede na jeho argumentáciu v sťažnosti. Poukazuje na to, že na základe návrhu oprávneného podaného tesne pred uplynutím prekluzívnej lehoty riadne vymáhal jeho pohľadávku a po jej preklúzii vzniknuté trovy exekúcie. Podľa sťažovateľa ním vydané upovedomenie o zastavení exekúcie bolo zrušené okresným súdom v dôsledku arbitrárneho právneho názoru, keď okresný súd Exekučný poriadok a zákon o ukončení exekúcií vyložil nesprávne, keďže ak exekúciu nezastavil do konca roka 2019 podľa Exekučného poriadku, nemohol tak urobiť po 1. januári 2020 z dôvodu, že v tom čase už bola exekúcia zastavená zo zákona. To podľa sťažovateľa vedie k tomu, že mu nebude priznaná náhrada trov exekúcie proti oprávnenému. Napokon sťažovateľ poukazuje na to, že namietané uznesenie okresného súdu pre neho malo neakceptovateľné následky, keďže nasledujúcim rozhodnutím mu náhrada trov exekúcie zrejme priznaná nebude.

IV.

4. Napadnuté uznesenie okresného súdu, ktorým bolo rozhodnuté o sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, nie je konečným rozhodnutím a nasledovať by mu malo rozhodnutie okresného súdu o zastavení exekúcie a o trovách exekúcie. Namietané uznesenie okresného súdu malo za následok právoplatné zrušenie sťažovateľom vydaného upovedomenia o zastavení exekúcie. Prístup ústavného súdu ku kasačným rozhodnutiam vyplýva z východiska, podľa ktorého aj kasačné rozhodnutie všeobecného súdu môže byť spôsobilé porušiť základné právo účastníka. Aj vydanie procesného rozhodnutia všeobecným súdom je potrebné považovať za súčasť poskytovania súdnej ochrany. Ide najmä o prípady, ak všeobecný súd vyrieši nejakú otázku s konečnou platnosťou, ktorá je spôsobilá zásadným spôsobom ovplyvniť ďalší priebeh konania alebo jeho výsledok (II. ÚS 344/2019). Namietané rozhodnutie ovplyvnilo priebeh exekučného konania len v tej rovine, že k zastaveniu exekúcie dôjde z iného ako sťažovateľom v upovedomení o zastavení exekúcie vyjadreného dôvodu, čo zároveň bude viesť k tomu, že znova bude musieť byť rozhodnuté

o náhrade trov exekúcie sťažovateľa. Z toho vyplýva, že zrušenie upovedomenia o zastavení exekúcie s konečnou platnosťou nepredurčilo to, že sťažovateľovi nebude náhrada trov exekúcie priznaná, a s touto otázkou sa okresný súd vysporiada na to nasledujúcim uznesením. Preto je ústavná sťažnosť v rozsahu proti uzneseniu z 1. februára 2022 zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

5. Vo vzťahu k postupu okresného súdu z ústavnej sťažnosti nevyplývajú žiadne osobitné námietky, ako tie, ktoré osobitne smerujú k ústavnou sťažnosťou namietanému uzneseniu okresného súdu. Ústavná sťažnosť v rozsahu proti postupu okresného súdu sa obmedzuje na opis toho, že okresný súd už po dobu 16 rokov mohol rozhodnúť o zastavení exekúcie, no doteraz tak neurobil a takéto uznesenie nevydal ani po 1. januári 2020. Z toho sťažovateľ vyvodzuje porušenie základného práva na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Je zrejmé, že okresný súd podľa svojho vlastného právneho názoru prezentovaného v namietanom rozhodnutí mohol a mal už skôr exekúciu zastaviť z dôvodov, pre ktoré zrušil upovedomenie o zastavení starej exekúcie. K tomu však treba uviesť, že účastníkmi exekučného konania sú oprávnený a povinný, ktorých práv sa exekúcia týka, s tým, že súdny exekútor je štátom poverenou osobou na vykonanie exekúcie. Sťažovateľ v priebehu roky trvajúceho exekučného konania žiadnym spôsobom nedal podnet na zastavenie exekúcie a viedol ju aj napriek tomu, že došlo k preklúzii vymáhaného práva. Nečinnosťou okresného súdu, ktorá sa prejavila v tom, že okresný súd z vlastného podnetu exekúciu nezastavil, nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa ako súdneho exekútora podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Preto je ústavná sťažnosť v rozsahu proti postupu okresného súdu zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2022

Peter Straka
predseda senátu